

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านคุณณภัทร เรื่องจันทฤทธิ์
๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๙

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ บ้านคุณณภัทร เรื่องจันทฤทธิ์ ๑๙ สิงหาคม ๒๕๕๙

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

เมื่อวันศุกร์ ที่ ๑๙ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวน
เขตต์ ประธานกรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา ได้รับเชิญจาก
คุณณภัทร เรื่องจันทฤทธิ์ เพื่อไปสนทนาธรรมที่บ้านพัก ในหมู่บ้านพร้อมพัฒนPRIVA
ย่านซาฟารีเวิลด์ ถนนรามอินทรา กรุงเทพมหานคร ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐ - ๑๕.๓๐ น.

ครั้งนี้เป็นครั้งที่สองแล้ว ที่ท่านอาจารย์
สุจินต์ บริหารวนเขตต์ มีเมตตาเดินทางมาสนทนา
ธรรม ณ สถานที่แห่งนี้

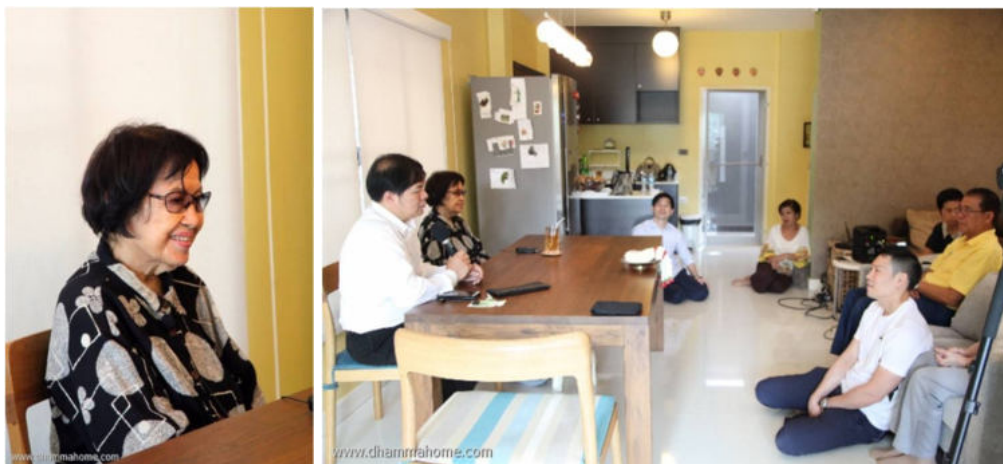
แม้ว่าการสนทนาในครั้งนี้ จะเป็นการ
สนทนาธรรมเพียงกลุ่มเล็กๆ แต่ท่านเจ้าภาพ มี
กุศลเจตนาอย่างยิ่ง ที่จะเกื้อกูลแก่คุณสันติ เพื่อน
สนิทที่ทำงานการบินไทยด้วยกันและคุณแม่ ซึ่งเป็น
ผู้ที่เป็นผู้สะสมบุญไว้แต่ปางก่อน ที่มีเหตุให้ได้
พบและฟังคำของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจากท่าน
อาจารย์ เมื่อครั้งไปสนทนาธรรมที่จังหวัดเชียงใหม่
เมื่อหลายเดือนก่อน โดยการแนะนำของคุณณภัทร
และเป็นเหตุให้ได้ติดตามรับฟังจนมีความเข้าใจขึ้น
ทั้งยังได้เกื้อกูลแก่คุณแม่ ซึ่งมีความสนใจในพระ

ศาสนา ซึ่งก่อนหน้านี้ก็หลงไปในหนทาง
ที่ผิด ๆ มาก่อน หลงไปทำในสิ่งที่เรียกกัน
ว่าการปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิ เดินจงกรม ที่
ทำ ๆ กันอยู่มากมายในขณะนี้ ด้วยหวังว่า
จะเป็นทางที่ทำให้รู้แจ้งธรรมะได้ แต่จาก
การทำด้วยความไม่รู้ ด้วยความไม่เข้าใจ

ในคำสอนที่ถูกต้องจากการที่ทรงตรัสรู้และทรงแสดง หากเป็นผู้ที่สะสมบุญไว้แต่ปางก่อน ย่อมทำให้รู้ว่า ไม่ได้ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจอะไรเลย เหมือนเช่นหลาย ๆ ท่าน ที่หลงไปทำ ไปปฏิบัติมา ก่อนที่จะได้พบพระธรรมเช่นกัน

ในตอนนี ใคร่ขออนุญาตนำความการสนทนาในเรื่อง ความหมายของคำว่า "เป็นผู้ตรง" และ ความหมายของคำว่า "สารจากพระธรรม" ที่เรามักได้ยินได้ฟังบ่อย ๆ แต่ยังอาจไม่ชัดเจนในความหมาย ว่าทั้งสองคำนี้ มีนัยสำคัญของสภาพธรรมอย่างไร มาให้ทุกท่านได้พิจารณา ซึ่งหากพิจารณาโดยละเอียดแล้ว จะมีความเข้าใจว่า การปฏิบัติธรรมที่ถูกต้องที่ทรงพระมหากรุณาแสดงนั้น หาใช่อย่างที่ทำ ๆ กันอยู่มากมายในขณะนี้ไม่ หนทางที่ถูกต้องคือ ฟังและเข้าใจขึ้น ในคำที่ทรงตรัสรู้และทรงแสดงไว้เท่านั้น ไม่ใช่การไปทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลยทั้งสิ้น

ผศ.อรรณพ :

พอดีที่เราสนทนากัน ก็มีผู้ฟังผ่านการถ่ายทอดสด มีกลุ่มทางภาคใต้ คุณจิ๋ว ฝากคำถามมาครับท่านอาจารย์ คำถามน่าสนใจดี และคำถามก็ดูจะต่อเนื่องประเด็นอีกหลายอย่าง ผมขออนุญาตอ่านทีเดียวก่อนนะครับ

"ผู้ตรง" จึงจะได้สาระจากพระธรรม "ผู้ตรง" คือ อย่างไร
 ครับ? ตรงระดับไหน? จึงจะได้สาระจากพระธรรม ตรงใน
 ขั้นการฟังเข้าใจ เบื้องต้น แต่ยังไม่ละ ยังไม่เลิกการ
 ปฏิบัติผิดต่าง ๆ แต่นำความเข้าใจในระดับ ทาน ศีล
 ทัวไป ไปประพฤติตาม อย่างนี้ได้สาระหรือยัง? หรือเมื่อ
 ละคลายอกุศลมากขึ้น มากขึ้น ละคลาย "ความเห็นผิด"
 มากขึ้น จึงได้ประโยชน์จากพระธรรม หรือต้อง "ตรงต่อ
 สภาพธรรมะ ที่ปรากฏ" จึงจะเป็นประโยชน์ จากพระ
 ธรรม...พูดถึงเรื่อง "ผู้ตรง" จึงจะได้สาระจากพระธรรม
 โดยสรุปคำถามก็คือ ความหมายอย่างไร? และ แคไหน?
 จึงจะได้ประโยชน์...

ท่านอาจารย์ :

ถ้าไม่ศึกษาธรรมะ ตรงหลายเรื่อง เขาเป็นคนตรง ก็แค่
 ตรง ใช่มั้ย? แต่ถ้าศึกษาธรรมะ รู้ว่าเป็นธรรมะ แล้ว
 "ตรงต่อธรรมะ ตามความเป็นจริงของธรรมะ"...ขณะนี้ มี
 "เห็น" ตรงไหม? แต่ต้องตรงต่อไปอีก "เห็น" เป็นเรา หรือ
 เปล่า? ต้องตรงต่อไปอีก "เห็น" เกิด-ดับ หรือเปล่า? ทุก
 อย่าง ค่อย ๆ เข้าใจ ทีละคำ จนกระทั่งเป็นผู้ที่ตรง แล้ว
 จะไม่ไปผิดทาง!!! เพราะเหตุว่า ธรรมะเปลี่ยนไม่ได้!!!

- ผศ.อรรณพ :** ท่านอาจารย์ครับ คนที่เขาไม่ได้ศึกษาพระธรรม แต่เขา
สะสมมาดีในระดับหนึ่ง เขาก็เป็นคนตรงไปตรงมา
- ท่านอาจารย์ :** แต่เขาเข้าใจธรรมะไหม?
- ผศ.อรรณพ :** ไม่เข้าใจ
- ท่านอาจารย์ :** เพราะฉะนั้น ตรงเรื่องอื่น แต่ไม่ใช่เรื่องตรงต่อ "เข้าใจสิ่งที่
กำลังมี"
- ผศ.อรรณพ :** เขาก็ตรงเรื่องทั่ว ๆ ไปว่า ผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก ทำอย่าง
นี้ไม่ถูก เขาก็ตรง ตัวเขาทำอะไรไม่ถูก เขาก็ยอมรับตรง ๆ
แต่อย่างนั้น ก็ยังไม่ใช่ว่าจะนำไปสู่การตรงความจริง
- ท่านอาจารย์ :** เพราะเหตุว่า "เขา" ใช่มั้ย? ก็ยังคงเป็น "เขาตรง" แต่ถ้า
ตรงต่อธรรมะ ไม่มีเขา ไม่มีเรา มีแต่ธรรมะ!!! ตรงต่อ
ธรรมะ!!! จนกว่าจะไม่มีเรา นั้นแหละ ตรงจริง ๆ !!
- ผศ.อรรณพ :** "ตรง" ว่าเป็นธรรมะ ไม่ใช่เรา นี่คือ คำตอบสุดท้าย ผมขอ
มาสู่คำถามต่อไปที่คุณจิวิถามมาว่า...คนที่ฟังธรรมะแล้ว
ก็พอจะเข้าใจเบื้องต้น แต่ก็ยังไม่ปฏิบัติอยู่

ท่านอาจารย์ :

พอจะเข้าใจเบื้องต้น ตรงต่อการรู้ว่า นั่นเป็น "เบื้องต้น" หรือเปล่า? "เบื้องต้น" คือ ปฏิบัติไม่ได้!!! นี่คือ ความตรงต่อธรรมะ!!! ต้องมีความเข้าใจธรรมะก่อน!!! แล้วก็เป็นความจริงที่ทรงแสดงไว้ว่า พระธรรมที่ทรงแสดง ขึ้นปริยัติ คือ ฟังเรื่องของสิ่งที่มีจริง แต่ขณะนี้เราก็กังเรื่องของสิ่งที่มีจริง ตรงก็คือว่า ยังไม่ถึง "ปฏิบัติ" ถ้าตรง เขาจะไปปฏิบัติไหม?

ผศ.อรณพ :

แสดงว่า ยังไม่ตรง ความเข้าใจขั้นการฟังก็ยังไม่ตรง จึงมีตัวตนที่ว่า ตอนนี้อยู่ไม่ได้ เห็น ได้ยิน ขณะนี้ อยู่ไม่ได้ ต้องไปสถานที่หนึ่ง สถานที่ใด

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น กว่าที่จะตรง ก็ต้องค่อย ๆ เข้าใจขึ้น แล้วจะเป็นผู้ที่ตรงจริง ๆ ขณะนี้ มีธรรมะ!!! ฟัง-เข้าใจ ว่าไม่ใช่เรา แค่เข้าใจ ผิดมากเลย เผลอ แค่ว่าไม่ใช่เราแต่ก็ยังเป็นเราที่เห็น ยังเป็นเราที่กำลังคิด ยังเป็นเราที่รับประทานอาหารอร่อย

...เพราะฉะนั้น ถึงแม้จะฟังว่า ธรรมะไม่ใช่เรา ธรรมะเป็น ธรรมะ แต่เพราะเหตุว่า เรายึดถือธรรมะว่าเป็นเรามา นานแสนนาน จะออกไปหมดทันทีไม่ได้!!! คนนั้นเป็นผู้ ตรงว่า เพียงแค่นิด ๆ หน่อย ๆ อย่างนี้ ไม่มีทางที่จะดับ ความเป็นตัวตนได้!!

แต่ ต่อเมื่อความรู้ ความเข้าใจ เพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้น คือ "ละ ความหวังและความต้องการ" ไม่ต้องสนใจเลยว่าถึง เมื่อไหร่ อย่างไร กว่าจะเป็นอย่างนี้ ไม่ใช่ทุกคนเป็นได้ทันที เหมือนอย่างด้ามมีดใหญ่มาก จับทีเดียวให้สึก เพียรจับทั้งวันทั้งคืน สึกไหม? เพราะฉะนั้น ถ้าเข้าใจ จริง ๆ ก็ต้องรู้ว่า ต้องเข้าใจทั้งหมด ว่าเป็นธรรมะ แม้แต่ ความคิดหวัง ก็รู้ว่า ขณะนั้นก็ป็นสภาพธรรมะอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่เห็น ไม่ใช่ได้ยิน เพราะฉะนั้น ต้องตรง "ทุกคำ" ต่อธรรมะ ทุกธรรมะ!!!...

ผศ.อรรถนพ : ท่านอาจารย์ครับ จากคำถาม ประเด็นหลักก็คือว่า ตรง
จึงจะได้สาระจากพระธรรม ก็พอจะเข้าใจ "ความจริง"
แล้วบ้าง ทีนี้ "สาระจากพระธรรม" ที่ได้ฟัง "สาระ" คือ
อะไร?

ท่านอาจารย์ : ความจริง

ผศ.อรรถนพ : สาระคือความจริง ได้สาระจากความจริง ได้อย่างไรครับ
ท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ : เข้าใจความจริง ก็มีจริง ๆ ฟังแล้ว ก็เข้าใจจริง ๆ ใช
ไหม? แล้วก็ยังสามารถที่จะรู้จริงด้วย นั่นคือสาระจาก
พระธรรมทุกคำ

ผศ.อรรถนพ : เพราะฉะนั้น สาระจากพระธรรมที่ฟัง ก็คือ สาระคือ
ปัญญา จากการที่ได้ฟังแล้วมีความเข้าใจ เข้าใจ ก็เป็น
สาระ คือ ปัญญาที่เข้าใจในความจริง ตั้งแต่ความจริงใน
ขั้นฟัง คือฟังแล้วเข้าใจผิดเข้าใจถูกก็พิจารณาตามนั้น
ความเข้าใจถูกก็ทำให้ได้สาระ

ท่านอาจารย์ : แล้วต้องตรงต่อความเข้าใจถูกนั้นด้วย ขณะนี้รู้ว่า ธรรมะ
ไม่ใช่เรา เป็นอนัตตา แต่จะไปปฏิบัติ นี่ค้านกันแล้ว!!!

ผศ.อรรถนพ : ท่านอาจารย์ครับ กำลังจะกราบเรียนถามอยู่พอดีว่า
อย่างคนที่เขาฟังว่า ธรรมะทั้งหลายเป็นอนัตตา แล้วเขา
ก็ว่าจริง ธรรมะทั้งหลายเป็นอนัตตา แต่เขาบอกว่าต้อง
ไปสำนักประกอบ มาฟังปริยัติทีนี้ ท่านอาจารย์สุจินต์
บรรยายดีมาก ปริยัติ แต่ปฏิบัติต้องไปทำ

ท่านอาจารย์ :

ผศ.อรรณพ :

ท่านอาจารย์ :

เอาไปประกอบกัน แล้วก็คิดว่าจะปฏิบัติได้ดีขึ้น?

แล้วอย่างนี้ ตรงไหมครับ?

ตรงไม่ได้!!! ตรงได้อย่างไร? อย่างนี้จะตรงได้อย่างไร?
ตรงก็คือว่า ไม่มีเราที่จะไปทำอะไร เพราะเกิดแล้ว!!! รู้สิ่ง
ที่เกิดแล้ว แล้วจะไปไหน? อย่างเดี๋ยวนี้ กำลังเห็น ถ้า
สามารถที่จะถึงระดับที่รู้สิ่งที่กำลังปรากฏ โดยความไม่ใช่
ตัวตน สภาพธรรมะปรากฏจริง ๆ ไม่ต้องไปไหนเลย!!!
แล้วก็รู้ว่า ไปไหนทำไม? ไปก็ด้วยความเข้าใจผิด ในเมื่อ
เดี๋ยวนี้เป็นธรรมะที่มี แล้วไม่เข้าใจธรรมะที่มี ไปทำอะไร?
ไม่รู้สิ่งที่มีแล้ว ถ้าไม่รู้สิ่งที่มีแล้ว ไม่มีทางที่จะเห็นความ
เป็นอนัตตา เพราะสิ่งที่มีแล้วเดี๋ยวนี้เกิด โดยที่ว่ามีใคร
ไปทำให้เกิดขึ้น แต่มีปัจจัยก็เกิด

ผศ.อรรณพ :

ท่านอาจารย์ครับ สรุปว่า "ตรง" นี่เริ่มตั้งแต่ขั้นฟัง ถ้าฟังเข้าใจนี่ ตรง ที่นี้ผมกราบเรียนถามท่านอาจารย์ว่า มีไหมที่ฟังแล้วเข้าใจ ตรงขั้นการฟัง แต่ยังไม่ปฏิบัติผิดอยู่

ท่านอาจารย์ :

ถ้าตรงจริง ๆ ไม่มีทาง!!! เพราะว่า รู้อยู่แล้วว่า ธรรมะทั้งหลายเป็นอนัตตา และเกิดแล้วเดี๋ยวนี้!!! ทำไมไม่รู้? เพราะอะไรจึงไม่รู้ เพราะอวิชชา!!! เขาไม่รู้เหตุเลยว่า เพราะอวิชชาจึงไม่รู้ แล้วก็ไปนั่ง ปฏิจจสมุปบาท อวิชชาเป็นปัจจัยให้เกิดสังขาร แนนอน อวิชชาทำให้ไปสำนักปฏิบัติ เพราะไม่รู้ สังขารที่เป็นอกุศลด้วย!!!

ผศ.อรรณพ :

เพราะฉะนั้น ถ้าคิดจะมีปัญญาโดยต้องไปที่หนึ่งที่ใด ขณะนั้นก็แสดงว่า ฟังพระธรรมไม่เข้าใจ ก็คือ ไม่ได้ตรงต่อความเข้าใจ

ท่านอาจารย์ :

มี "ความเป็นเรา" พระธรรมว่าอย่างนี้ แต่ "เราจะทำ" เห็นไหม? กำลังของโลภะ กำลังของความไม่รู้

ผศ.อรรณพ :

ท่านอาจารย์ครับ ความเป็นเรา ไม่ตรงอย่างไร?

ท่านอาจารย์ :

มีเราจริง ๆ หรือเปล่า? หรือว่า มีธรรมะ!!!

ผศ.อรรณพ :

ความจริงแล้วมีธรรมะ ไม่ใช่เรา

ท่านอาจารย์ :

เพราะฉะนั้น ก็ต้องเป็นธรรมะทั้งหมด ไม่ใช่เรา ไม่ว่าเมื่อไหร่ เวลาไหน!!!

ผศ.อรรณพ :

อันนี้ก็ชัดเจนครับ

ท่านอาจารย์ :

ถ้าคิดว่าเป็นเรา ขณะนั้นก็ต้องมีความรู้ว่ นั่นคือ
ความเห็นผิด!!! จึงจะละได้ ตรงต่อสิ่งที่มีขณะนั้น ตาม
ความเป็นจริง "โกรธ" มีไช้ไหม? ไม่ใช่ว่า คนเข้าใจธรรมะ
แล้วจะไม่โกรธ แต่ "ตรง" ก็คือว่า ขณะนั้น ไม่ใช่เรา
ลักษณะของธรรมะหนึ่ง คือ โกรธ ก็คืออย่างนี้ ทั้งหมด
ต้องไม่ใช่เราเหลือเลย ในชีวิตประจำวัน

ผศ.อรรณพ :

ยังมีคำถามอีกว่า เมื่อละคลายอกุศลเพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้น
ค่อย ๆ ละคลายความเห็นผิด ด้วยความเข้าใจ ก็เป็น
ประโยชน์ เป็นสาระที่ได้จากพระธรรมจริง ๆ

ท่านอาจารย์ :

ผศ.อรรณพ :

ก็แน่นอน สาระก็คือ ความเข้าใจถูก ความเห็นถูก
ก็คือ พังธรรมะมากขึ้น ก็เข้าใจขึ้น ได้สาระในระดับต่าง ๆ
เพิ่มขึ้น ๆ นั่นเอง จนถึงสาระที่สุดก็คือ ความจริงแท้
แน่นอน ที่ไม่เกิดไม่ดับ ก็คือ พระนิพพาน แต่ก่อนจะถึง
ความจริงที่ไม่เกิดไม่ดับ ความจริงที่เกิดแล้วดับนี้ ก็ยัง
ไม่ได้ "เข้าถึง" ยังไม่ได้ตรงที่จะรู้ความจริงที่เกิดดับ คือ
เห็น ได้ยิน คิดนึก แข็ง อะไรเหล่านี้ สี เสียง ที่มีขณะนี้ ก็
ยังไม่ตรง และแม้พังธรรมะ ขึ้นเรื่องราวก็ยังไม่ตรงขึ้น
เรื่องราว ไม่ตรงขึ้นฟัง ฟังแล้วยังคิดไปทำโน่น ทำนี่ ฟัง
เรื่องเมตตาแล้วคิดจะทำเรื่องเมตตา ก็ไม่ตรง

ท่านอาจารย์ :

หนทางไม่ตรง แล้วจะถึงนิพพานได้อย่างไร? จะถึงการละได้อย่างไร? เพราะความไม่รู้ไม่สามารถที่จะละอะไรได้ เพราะฉะนั้น เรารู้ก็คือว่า รู้แล้วละ ไม่มีการที่รู้แล้วจะไปติดข้อง ทำอะไร จะไปสำนักปฏิบัตินี้ ไม่ได้ "ละ" เลย เพราะฉะนั้น จึงไม่ใช่ "ความรู้"

คุณณภัทร :

กราบท่านอาจารย์ครับ เพราะความไม่รู้ ที่ไม่ได้ศึกษาพระธรรม จึงทำให้ความเข้าใจที่มีอยู่ในทุกวันนี้ ของคนที่ไม่ได้ศึกษา ไม่ได้เข้าใจ ก็จะคิดว่า คำว่า "ปฏิบัติ" คือการต้องไปทำสิ่งหนึ่ง สิ่งใด ไม่ว่าจะเป็นอย่างสมาธิ หรือว่าไปสำนักปฏิบัติ ผมสังเกตง่าย ๆ ว่า ช่วงก่อนหน้านี้ที่มี

การกล่าวว่า "สำนักปฏิบัติทำลายคำสอนของพระพุทธศาสนา" ผมก็ได้แชร์ไปในเฟซบุ๊กของผม ผมสังเกตว่าคนโลกมีแค่หนึ่งคน (ทุกคนหัวเราะ) คือ มันแสดงให้เห็นว่าเขาไม่ได้เข้าใจ เขาคิดว่าเหมือนเราเห็นผิดด้วยซ้ำว่าไปว่าสำนักปฏิบัติทำลายคำสอนพระพุทธศาสนา แต่เขายังไม่เข้าใจเลยว่า คำว่าปฏิบัติ จริง ๆ แล้ว คืออย่างไร? ซึ่งถ้าในตามความเป็นจริง คนทั่วไปก็จะเข้าใจว่า ปฏิบัติคือต้องไปทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด ครับท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ :

นี่เป็นโทษของการไม่ศึกษาคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วกล่าวว่านับถือพระพุทธศาสนา เขากล่าวกันทั้งนั้นเลย ว่าเขานับถือพระพุทธศาสนา แต่เขาเข้าใจคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหรือเปล่า? และถ้าไม่เข้าใจคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขานับถือใคร? เขานับถือ "คนอื่น" เพราะเขาคงไม่ได้คิดเองหรือเรื่องสำนักปฏิบัติ นอกจากคนที่คิดมีสำนักปฏิบัติ สร้างสำนักปฏิบัติ

คุณณภัทร :

ก่อนที่ผมจะได้มีโอกาสฟังท่านอาจารย์ ก็ผ่านจุดจุดนั้น มา คือว่า ไปทำเหมือนกัน ไปเดิน ไปนั่ง เหมือนกัน แต่ก็ ไม่รู้อะไรจากสิ่งที่ทำ และพอได้ฟัง ก็มีการคิด พิจารณา ในสิ่งที่ได้ฟัง ค่อย ๆ เข้าใจขึ้น ก็สามารถที่จะรู้ว่า สิ่ง ไหนเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ทรงแสดงจริง ๆ ว่า ความจริงขณะนี้คืออย่างนี้ ไม่ใช่อย่างอื่นที่ต้องไปทำสิ่ง หนึ่งสิ่งใดครับท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ :

ค่ะ ก็เป็นเพราะได้สะสมบุญไว้ ที่จะรู้ว่า อะไรถูก อะไรผิด คนผิดเขาจะรู้ไหม? ว่าเขาผิด!!

คุณณภัทร :

ก็คงไม่ทราบครับท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์ :

แล้วใครจะเกี่ยกูลเขา ให้รู้ว่าเขาผิด? ก็มีแต่คำสอนของ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะฉะนั้น ถ้ายังไม่ฟังคำสอน ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาไม่รู้หรอกว่า ที่ถูกคือ อะไร? เขาก็ยังคิดว่า ที่เขาคิดนั้น ถูกต้อง!!!

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคุณณภัทร เรื่องจันทฤทธิ์
และขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุกท่านครับ

